

rystende, fordi det er regeringens støtteparti. Jeg tror, vi kommer i klemme, når næste ECRI-rapport skal komme, jeg tror, det bliver læst. Man slipper ikke så billigt, hvis man tror, at man bare kan komme et par stykker herop. De følger debatten igennem lang tid. De læser, hvad der står i aviser osv., og deres kritik er faktisk, ligesom når de kritiserer andre lande, ganske velfunderet.

Kl. 15.30

Hvis man så hører synspunkter på det rædsomme niveau, som vi hørte før, altså virkelig sådan nogen, der hører hjemme i en helt anden kultur end en, der er med i Europarådet, og de kommer fra regeringens støtteparti, så forventer vi at få meget klare tilkendegivelser fra regeringen om, at der er *meget* langt fra disse afskyelige synspunkter til dem, regeringen vil stå for og slås for.

Jeg tror også godt, at vi kan få det. Jeg ved jo godt, at regeringen i hvert fald mener det, i hvert fald mener vores udenrigsminister det. Men det vil også være meget vigtigt, at de kan høre i resten af Europarådet, at det er et helt marginalt standpunkt, som Dansk Folkeparti tegner her, og at det i hvert fald ikke er noget, man vil røre ved med en ildtang, ud over hvad man er nødt til, fordi man jo trods alt skal have klaret nogle andre ting herinde.

Jeg vil i hvert fald ikke, og jeg går ud fra, at vi deler det synspunkt, lad det være sagt med det samme, for kritik af resten af landene bliver fuldstændig omsonst, hvis vi accepterer en sådan form for – hvad skal vi sige? – kulturarrogance, som ligger i, at det kun lige præcis er vores kultur, der duer. Det er kun på en bestemt måde og kun med leverpostej, for så vidt jeg kunne høre, havnede vi til sidst i, at det var leverpostej, der var problemet med de fremmedes ødelæggelse af den danske kultur. Vi fik jo ikke noget, der kom tættere på end det, vi har kendt med tørklæder og leverpostej.

En sådan holdning til et kulturspørgsmål vil nedkalde en stribe om ikke ligefrem fordømmelser så i hvert fald meget kritiske ord om Danmark, hvis der ikke bliver lagt meget klar afstand til det, og vi ser frem til, at den kommer tydeligt fra regeringen.

Lad mig så også lige i den forbindelse nævne kritikken af Italien, som har været fremme i debatten tidligere, hvor vi også ser frem til, at Danmark går aktivt ind. Der bliver meget ballade fra Italiens side. Jeg kan huske, hvor meget ballade vi fik fra Belgien over, at man påtalte, at det

fransksprogede mindretal havde problemer. Jeg tror, vi alle sammen er blevet bestormet af flamsktalende belgiere, som ville have os til at gøre hvad som helst for at afværge, at der blev vedtaget noget om det fransktalende mindretals problemer.

Jeg kunne forestille mig, at kritikken af Italien vil afstedkomme nok så voldsomme reaktioner, bl.a. fordi den er betragtelig mere relevant, fordi situationen i Italien er meget faretruende. Både domstolens og mediernes situation er i den grad på kollisionskurs med Europarådet, at det kan blive svært. Men som sagt er forudsætningen for, at Europarådet kan tages alvorligt, at man også kan mærke, at der er konsekvens i det – måske oven i købet især, når det er dem, man er tættest forbundet med, der overtræder reglerne.

Hvis jeg skal nævne en af de ting, som jeg synes har været rigtig, rigtig flot, som Europarådet har magtet, vil jeg godt her benytte lejligheden til at fejre, at dødsstraffen faktisk er afskaffet i alle de nye lande; at den er blevet pillet definitivt ud af lovgivningen i et stigende antal lande synes jeg er en meget vigtig sejr.

Jeg var sammen med Legal Affairs underudvalg om menneskerettigheder, Human Affairs Human Rights Committee, i USA i foråret, hvor vi var dels i Illinois, i Springfield, dels på et seminar i Washington, hvor man skulle diskutere dødsstraffen. De er jo observatørland hos os, men jeg er ikke sikker på, at det havde givet mening at true med at smide dem ud af den der observatørstatus, for jeg er ikke sikker på, at så frygtelig mange kender Europarådet, når sandheden skal frem. Det blev ikke sådan noget medietilløbsstykke, at vi var der, og de fleste af dem, vi talte med, var jo folk, der i forvejen var meget aktive i kampen mod dødsstraffen. Men det, vi kunne høre, var, hvor utrolig vigtigt det er, at Europarådet og Europa har den holdning og intensiverer kampen mod dødsstraf.

Jeg synes, det er et synspunkt, det er vigtigt at tage frem, for vi møder det jo også, når vi diskuterer dødsstraf med kinesere osv. Når de kommer og siger, at det er et kulturelt fænomen, så synes jeg, det er vigtigt at minde dem om, at der nogen verdensdel, der har benyttet dødsstraf, er det Europa. Det er en af de mest henrettende kulturer, der har været, og vi har formået at få den afskaffet. Nu har de andre bare værsøgt at komme hen i de civiliseredes rækker, selvfølgelig meget gerne med USA i spidsen.